

In het stille uur van verdriet

Verdriet komt zacht, wanneer de wereld slaapt,
het fluistert waar niemand anders raakt.

Een lege kamer, gevuld met gemis,
de schaduw van iets wat er niet meer is.

Het lijkt eindeloos, een bodemloze zee,
golven van herinneringen nemen je mee.
Naar stemmen, naar blikken, naar een tijd vol licht,
maar je vindt alleen stilte, een duister gedicht.

En toch, in die stilte, schuilt een kleine kracht,
een bewijs dat je liefhad, met alles wat je had.
Want verdriet is de prijs van een ziel die voelt,
van liefde die dieper dan woorden bedoelt.

Dus draag het, hoe zwaar, hoe stil ook je strijd,
verdriet is een lantaarn, een vlam door de tijd.